

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 maja 2018 roku (data prezentaty), zmienionym pismem z dnia 26 czerwca 2019 roku (data prezentaty) przedstawicielka ustawowa M. W. działając na rzecz małoletniej powódki wniosła o podwyższenie alimentów zasądzonych od pozwanego P. M. wyrokiem tut. Sądu z dnia 18 lutego 2016 roku, sygn. akt V RC 725/15 na rzecz małoletniej W. M., z kwoty 350 zł do kwoty 2.200 zł miesięcznie płatnych do rąk matki z góry, do 10-tego dnia każdego miesiąca, wraz z odsetkami w przypadku uchybienia płatności którejkolwiek z rat. Jednocześnie wniesiono o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz nadani wyrokowi klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu wskazano, że wzrosły uzasadnione potrzeby dziecka. Zwiększyły się również możliwości zarobkowe pozwanego, który podjął lepiej płatną pracę. Dodatkowo w chwili obecnej, poza małoletnią W., nie ma nikogo na utrzymaniu gdyż pozostałe jego dzieci usamodzielnili się – osiągnęły pełnoletność, pracują. Jednocześnie zaznaczono, że pozwany uchylał się od płacenia alimentów, a gdy zaczął płacić – robił to nieterminowo oraz, że nie czyni osobistych starań na utrzymanie i wychowanie córki. To ostatnie przemawia za obciążeniem go obowiązkiem łożenia na utrzymanie w większym zakresie aniżeli matkę, która sprawuje stałą pieczę nad dzieckiem (pozew: k. 1-3, rozszerzenie powództwa: k. 66-69).

Na rozprawie w dniu 22 lutego 2019 roku pozwany wniosł o oddalenie powództwa w całości (protokół rozprawy: k. 23). Ostatecznie na rozprawie w dniu 3 lipca 2019 roku uznał powództwo do kwoty 400 zł. Strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko (protokół rozprawy: k. 84).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia W. M. urodziła się (...). Pochodzi ze związku (...) (okoliczność bezporna).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa, V Wydział Rodzinny i Nieletnich z dnia 18 lutego 2016 roku, sygn. akt V RC 725/15, podwyższono alimenty P. M. na rzecz małoletniej W. M., orzeczonych pierwotnie wyrokiem z dnia 18 marca 2015 roku, sygn. akt V RC 388/14, z kwoty po 300 zł miesięcznie do kwoty 350 zł, poczynając od dnia 26 października 2015 roku (wyrok: k. 47 sygn. akt V RC 725/15).

Sytuacja stron była wówczas następująca:

Małoletnia W. M. miała niespełna 4 lata. Chodziła do przedszkola oraz na teatrzyki. Na koszt jej utrzymania składały się wydatki na przedszkole, wyżywienie, odzież, obuwie, leki, zabawki, partycypacja w kosztach utrzymania mieszkania, środki czystości, artykuły higieniczne, książki.

Przedstawicielka ustawowa M. W. miała 38 lat. Mieszkała sama z córką w mieszkaniu odziedziczonym. Od 2005 roku pracowała w Instytucie (...) jako pomoc laboratoryjna. W roku podatkowym 2014 uzyskała dochód w wysokości 21414,04 zł. Według jej twierdzeń koszt utrzymania dziecka wynosił 2000 zł miesięcznie.

Pozwany P. M. miał 39 lat. Poza małoletnią W. miał na utrzymaniu dwoje innych dzieci z innego związku. Wyrokiem z dnia 18 marca 2015 roku, sygn. akt V RC 388/14 podwyższono ciążący na nim obowiązek alimentacyjny na rzecz W. M. do wysokości 300 zł miesięcznie. Alimenty nie były płacone regularnie. W 2016 roku miał 3390,48 zł zadłużenia alimentacyjnego

Pracował z (...) jako kierowca autobusu oraz w S. P. i Wspólnicy sp. j. W 2014 roku osiągnął dochód w wysokości 49468,62 zł.

D. ód: Akta sprawy V RC 725/15

Obecnie sytuacja stron przedstawia si ę następująco:

Małoletnia W. M. ma 7 lat. Mieszka z matka i babcią. Chodzi do szkoły publicznej. Obecnie nie korzysta z żadnych zajęć dodatkowych ale matka chciałaby zapisać ją na zajęcia angielskiego do szkoły E. S.. Chciałaby chodzić na zajęcia taneczne oraz do kina. Jeździ na wakacje naprzemiennie z przedstawicielką ustawową oraz babcią. Co roku jeździ nad morze. Była również na feriach w Z.. Nie musi chodzić w okularach.

D. ód: zeznania M. W.: k. 85-86

Przedstawicielka ustawowa M. W. nadal pracuje w Instytucie (...) jako pomoc laboratoryjna. W roku podatkowym 2016 uzyskała 29.035, 58 zł dochodu. Przychód wynosił 29.591, 83 zł, koszt uzyskania przychodów – 556,25 zł. W 2017 roku osiągnęła dochód w wysokości 25.340,04 zł, przy przychodzie w wysokości 26.675,04 zł oraz kosztach uzyskania przychodu 1.335,00 zł. Skorzystała z ulgi podatkowej na dziecko w wysokości 2.239, 00 zł.

D. ód: zaświadczenie: k. 9; PIT-37 za rok 2017: k. 13-16, PIT-37 za rok 2016: 14-20.

Posiada mieszkanie po babci, w którym od maja 2019 roku mieszka siostra M. W.; płaci czynsz. Wcześniej mieszkanie nie było wynajmowane, sporadycznie korzystała z niego przedstawicielka ustawowa. Płaci ubezpieczenie na dziecko.

D. ód: zeznania M. W.: k. 85-86

Pozwany P. M. jest zatrudniony w P.U. T. P. Rudnicki, jako kierowca autobusu. Pracę świadczy na podstawie umowy o pracę. Zarabia 2.100 zł brutto, nie przysługują mu premie. W zawodzie posiada 10-cio letnie doświadczenie. Ma samochód osobowy. Wobec zadłużenia alimentacyjnego Komornik Sądowy prowadził przeciwko niemu egzekucję, zaległość została w całości spłacona.

D. ód: zaświadczenie o zarobkach: k. 25.; zaświadczenie o dokonanych wpłatach: k. 28-29; postanowienie o umorzeniu dochodzenia: k. 72-73; zeznania M. W.: k. 85; zeznania P. M.: k. 87-88

Mieszka w mieszkaniu komunalnym wraz z córką- E. i ojcem. Kilka dni w miesiącu pomieszkuje tam również partnerka pozwanego. Matka córki łoży na jej utrzymanie alimenty w wysokości 170 zł. Ojciec pozwanego nie ma żadnego majątku. Jest bezrobotny i nie partycypuje w kosztach utrzymania mieszkania. Druga z córek – P., jest samodzielna. Od czasu jej wyprowadzki zmniejszyły się koszty zużycia wody.

D. ód: zeznania M. W.: k. 85; zeznania P. M.: k. 87

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2018 roku, sygn. akt V Nsm 1999/17 ograniczono mu rodzicielską nad małoletnią W. do współdecydowania o ważnych sprawach dziecka w zakresie wyjazdów zagranicznych powyżej 21 dni oraz prawa wglądu w dokumentację medyczną. Kontakty z dzieckiem nie zostały uregulowane ani sędowo ani polubownie, nie są realizowane

D. ód: odpis postanowienia, sygn. akt V Nsm 1999/17: k. 77-78; zeznania P. M.: k. 88.

P. źszy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, w tym w oparciu o dokumenty, zeznania przedstawicielki ustawowej (k. 85-86) pozwanego (k. 87-88), akta sprawy V RC 725/15.

Dokumenty zgromadzone w aktach niniejszej sprawy, na podstawie których zostały poczynione ustalenia faktyczne, Sąd uznał za wiarygodny i w pełni wartościowy materiał dowodowy. Sąd oparł się również na kopiach dokumentów, o ile nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd nie uznał za w pełni wiarygodnych zeznań przedstawicielki ustawowej w zakresie wydatków czynionych na utrzymanie małoletniej córki. Wydatki czynione na małoletnią zdecydowanie przewyższają jej obecne zarobki. Mając

na względzie fakt, iż łoży na dziecko w przeważającej części, nie można w pełni dać wiary zeznaniom matki w tej kwestii. W pozostałym zakresie jej zeznania były spójne i zgodne ze zgromadzonym materiałem zgromadzonym w sprawie, uznanym za wiarygodny.

W zakresie zeznań pozwanego Sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Były zgodne z materiałem zgromadzonym w sprawie a jednocześnie były spójne z zeznaniami przedstawicielki ustawowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 133 § 1 kro, rodzice mają obowiązek świadczeń względem dziecka, które nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania.

Jak stanowi natomiast treść art. 135 § 1 i 2 kro, zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Wykonanie obowiązku alimentacyjnego względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie albo wobec osoby niepełnosprawnej może polegać w całości lub w części na osobistych staraniach o utrzymanie lub o wychowanie uprawnionego; w takim wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub w części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego.

Przyjmuje się, za uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1987 r. (III CZP 91/86), że „przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu - odpowiedni do jego wieku i uzdolnień - prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskiwałby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody.”

Zmiana obowiązku alimentacyjnego, zgodnie z art. 138 kro, możliwa jest w razie zmiany stosunków tzn. wtedy, gdy zmianie ulegają uzasadnione potrzeby uprawnionego albo możliwości zarobkowe zobowiązanego. Zmiana taka musi jednak być istotna.

Dotychczasowa kwota alimentów w wysokości, 350 zł miesięcznie na rzecz powódki W. M., został ustalony w wyroku tut. Sądu z dnia 18 lutego 2016 roku, a więc około 3 lata przed wniesieniem dotychczasowego powództwa.

W ocenie Sądu od tego czasu nastąpiła istotna zmiana okoliczności, w rozumieniu art. 138 kro, która uzasadnia podwyższenie obowiązku alimentacyjnego pozwanego na rzecz córki do wysokości 900 zł miesięcznie.

Porównując sytuację stron Sąd doszedł do przekonania, że zmiany nastąpiły zarówno po stronie powodowej, jak i pozwanej.

Przede wszystkim trzeba podkreślić, że sam upływ czasu nie stanowi wystarczającej podstawy do zmiany wysokości obowiązku alimentacyjnego. W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega jednak wątpliwości, że dorastanie dziecka spowodowało zmianę uzasadniającą podwyższenie obowiązku alimentacyjnego. Dodatkowo dający się odczuć ostatnimi laty spadek siły nabywczej pieniądza potęguje

Chociaż koszty utrzymania W. M., przedstawione przez jej matkę są zdecydowanie zawyżone, to jednak znacznie wzrosły. Zwiększyły się wydatki związane z edukacją małoletniej. Poza tym, że zachodzi konieczność kupowania i uzupełniania wyprawki szkolnej, to konieczne jest uczęszczanie małoletniej na dodatkowe zajęcia angielskiego. Dziecko chce rozwijać swoje pozalekcyjne zainteresowania, takie jak taniec. Nie tylko materiał zgromadzony w sprawie ale także zasady doświadczenia życiowego wskazują na to, że obecnie ciężar utrzymywania córki, w znacznym stopniu spoczywa na matce dziecka. Powyższe przełożyło się na to, że dotychczas małoletnia miała ograniczone możliwości w zakresie uczęszczania na zajęcia dodatkowe, które są zdecydowanie uzasadnione jej potrzebami. Abstrahując od tego nie ulega wątpliwości, że wzrosły również wydatki związane z wyżywieniem dziecka. Dla prawidłowego rozwoju

dziecka niezbędne jest zapewnienie mu odpowiednio zbilansowanej i odpowiednio kalorycznej diety. Logicznym jest, że potrzeby te wzrastają z wiekiem. Abstrahując od powyższego należy przede wszystkim mieć na względzie, że od daty orzekania o dotychczasowej wysokości obowiązku alimentacyjnego pozwanego na rzecz córki zmieniła się sytuacja gospodarcza, zauważalny jest znaczny wzrost cen. Obecnie kwota 350 zł pokrywa w zasadzie wyłącznie wydatki na wyżywienie.

Zwiększeniu obowiązku alimentacyjnego nie sprzeciwiają się możliwości zarobkowe pozwanego. Chociaż obecnie zarabia mniej, to jednak jego doświadczenie zawodowe w pracy, którą obecnie wykonuje, wzrosło. Doświadczenie życiowe wskazuje zatem, że mógłby osiągać wyższe zarobki, gdyby dołożył ku temu należytej staranności. W przekonaniu Sądu pozwany nie wykorzystuje w pełni swojego potencjału zawodowego i zarobkowego. Nie sposób wytłumaczyć, dlaczego pracownik z tak znaczącym doświadczeniem godzi się na zatrudnienie za pensję odpowiadającą minimalnemu wynagrodzeniu za pracę, nadto na rynku (...), cechującym się bardzo niską stopą bezrobocia. Dodatkowo zmieniła się również jego sytuacja życiowa. Obecnie ma na utrzymaniu jedną córkę, która osiągnęła pełnoletność, uczy się. W przekonaniu Sądu fakt, iż matka teź nie łoży na jej utrzymanie w wystarczającym stopniu, nie może przekładać się na sytuację drugiego dziecka. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, że obowiązek alimentacyjny obciąża zarówno ojca jak i matkę. Nie sposób zatem uznać, że córka E. pozostaje w całości na utrzymaniu pozwanego, przeciwnie, może ona zażądać alimentów od matki, co pozwoliłoby na odciążenie pozwanego, np. w zakresie kosztów utrzymania mieszkania.

Nie sposób również pominąć okoliczności, że do utrzymania zajmowanego przez pozwanego mieszkania winien przyczyniać się również jego ojciec. W ocenie Sądu jest sprzeczne z doświadczeniem życiowym, by pozwany nie oczekiwał od niego jakiegokolwiek partycypacji w kosztach, podczas gdy nie wykazano, by był on pozbawiony możliwości zarobkowych.

Reasumując, od ostatniego orzeczenia o alimentach, przy wzroście kosztów utrzymania małoletniej i utrzymaniu się możliwości zarobkowych pozwanego co najmniej na niezmiennym poziomie, spadły jego wydatki, albowiem jedna z dorosłych córek utrzymuje się już samodzielnie, nadto pozwany ma możliwość dalszej redukcji kosztów utrzymania poprzez żądanie partycypacji w kosztach utrzymania mieszkania od pozostałych dorosłych domowników (córka E., która może zażądać choćby częściowo na ten cel alimentów od matki, oraz ojciec). Okoliczność, że tego nie czyni, w żaden sposób nie może obciążać małoletniej powódki, a tym samym ograniczać możliwość podwyższenia alimentów.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, iż pozwany winien łożyć na małoletnią córkę W. M. w kwocie po 900 zł miesięcznie. W pozostałej części powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne. Koszty utrzymania dziecka wskazane przez matkę były zawyżone. Jednocześnie możliwości zarobkowe pozwanego sprzeciwiały się ich ustaleniu w żądanej wysokości, nie wykazano bowiem, aby istotnie wzrosły od czasu poprzedniego orzekania o alimentach.

O kosztach postępowania w zakresie uwzględnionego powództwa orzeczono w punkcie 3 wyroku obciążając tymi kosztami pozwanego na podstawie art. 98 k.p.c., który mówi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia swoich praw. Strona powodowa przegrała sprawę w całości, jest więc zobowiązana do zwrotu pozwanemu całości poniesionych przez niego kosztów procesu. Na koszty te składa się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3.600 zł, ustalone na podstawie § 4 ust. 4 w zw. §2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, albowiem wartość przedmiotu sporu w niniejszym postępowaniu wynosiła 22.200 zł.

Pozwany przegrał proces w około 1/3, zatem zasądzono od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony powodowej, o czym orzeczono w punkcie 4 wyroku.

Strona powodowa jest z mocy ustawy zwolniona od kosztów sądowych, nie mogłaby zatem ponieść kosztów nieuiszczonej opłaty od pozwu w części, w której przegrała proces. Pozwany przegrał proces w części, jednakże, w pewnym zakresie uznawał także powództwo. Dlatego też Sąd nakazał od niego pobrać jedynie taką część nieuiszczonej opłaty od pozwu, która odpowiadała różnicy między zakresem powództwa uwzględnionego (900 zł) a uznawanego

(400 zł), to jest od wartości przedmiotu sporu równej (500 zł x 12) 6.000 złotych, zatem kwotę 300 złotych. Wobec czego należało orzec jak w pkt 4.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł zgodnie z art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c.